

Subjekt

Stilistisk sterkt, men ujevnt

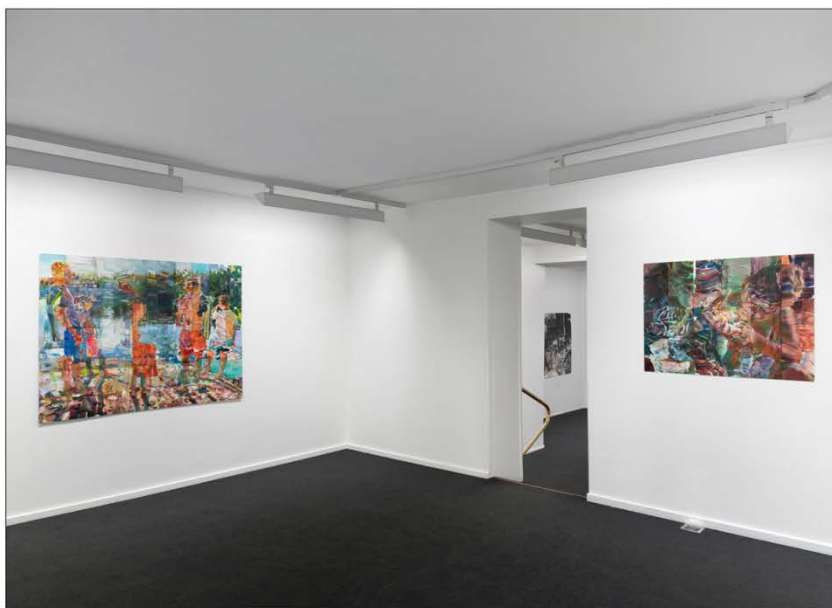
 HANNA GJELTEN HATTREM
Anmelder

Har du sterke meninger om saken?
Få det ut!

Kunst Anmeldelse

Publisert
29.03.2022

→ Enkelte av verkene i utstillingen viser Wager som den fortjent anerkjente kunstneren hun er, skriver Subjekts anmelder. (Foto: Øystein Thorvaldsen/Galleri K)

Usammenhengende kombinasjoner fra en fortjent anerkjent kunstner, skriver Subjekts anmelder.

Siden uteksamineringen fra Kunstakademiet i 1998 har Kira Wager gjort en strålende karriere som billedkunstner både i Norge og internasjonalt. Hun er innkjøpt av en rekke offentlige og private samlinger, og ble i 2021 nominert til Lorck Schive kunstpris.

Det er den særegne maleteknikken som umiddelbart fascinerer og gjør verkene til Wager så gjenkjennelige. Maleriene preges av et skjematisk formspråk, samtidig som de figurative motivene oppløses hvis man går tett inntil verket. Brede penselstrøk og oppdelingen av bildeflaten i striper eller ruter gir maleriene et collage-aktig preg på avstand. Teknikken til Wager, som hun utviklet på tidlig 2000-tallet, baserer seg på fotografier som deles opp i ruter og males på tilsvarende ruter på PVC-plater. Slik blir maleriene til, rute for rute.

↑ «Stockholm 1.2» (2022) i svart-hvitt passer dårlig inn i med resten av de fargesterke maleriene i utstillingen, mener Subjekts anmelder. (Foto: Øystein Thorvaldsen/Galleri K.)

Fra foto til maleri

Wager tar tydelig inspirasjon fra fotomaleriene til Gerhard Richter, men har utviklet sin egen teknikk for å gjengi fotografiet i maleriform. Komposisjonen i bildene røper at motivet er hentet fra fotografi: Til tider litt tilfeldig, gjerne med figurer som poserer, eller nærbilder av ansikter. Motivene fremstår som mer direkte enn det man ofte ser i figurative malerier, som et øyeblikksbilde i maleriform.

Alle de 14 verkene i utstillingen er del av en serie basert på stedene fotografiene er tatt, med titler i formatet [*stedsnavn + serienummer*]. Hver serie har sin egen koloritt som brukes i hvert maleri tilhørende stedet. Slik får man et stemningsinntrykk gjennom fargespråket for hvert av stedene.

«Stockholm 1.2» (2022) skiller seg ut som det eneste maleriet i svart-hvitt, og formspråket i bildet passer ikke inn med de andre bildene i utstillingen. Linjene er for rene, motivene for stive, og mangelen på farge gjør seg ikke med resten av maleriene. Antrekkene i bildet gir i kombinasjon med svart-hvitt-effekten inntrykk av at bildet kanskje er eldre, men gir ingen videre forklaring på hvorfor dette verket er inkludert.

↑

Urolig koloritt i «Pentala 1.2» (2020-21), skriver Subjekts anmelder. (Foto: Øystein Thorvaldsen/Galleri K.)

Veksler mellom urolige og harmoniske fargevalg

Pentala-serien, tatt på en øy utenfor Helsinki, er tydelig bilder fra en ferietur i solskinn ved vannet. Her er det sterke grønnfarger i trær, klart blått og turkist vann, og gygne sommerkropper. I disse, og i «Lillehammer 1.1» som domineres av blått og en nærmest neon grønnfarge, blir koloritten skjærende, og maleriene fremstår urolige. Derimot er fargevalgene i Växjö-, Laxå- og Vellexon-seriene nydelig harmoniske, og får frem det virkelig vakre både i teknikk, form og farge.

Nærbildene med motiver, hvor man kommer tett på de avbildede, er interessante og har komplimentære fargekombinasjoner. «Växjö 1.2 II», «Växjö 1.2» og «Växjö 1.3» baserer Wager seg på samme motiv: to barn sitter på en sengekant og studere noe de holder tett opp til ansiktet mellom seg. I hvert maleri kommer vi nærmere og nærmere de to barna. Fargevalget går gjennom hele serien, men brukes på forskjellige ruter i maleriet i hver serie.

Her kan vi virkelig følge Wagers prosessstudie av fotografiet og hvordan hun har eksperimentert seg frem med fargeplassering i hvert verk og ruteinndeling i selve maleriet. Det minner seeren om det fotografiske utgangspunktet, der man gjerne har en serie bilder på mobilen med små variasjoner, i håp om at et av dem skal bli riktig.

↑

I Väjö-serien viser Wager seg som den sterke billedkunstneren hun er, skriver Subjekts anmelder. (Foto: Øystein Thorvaldsen/Galleri K.)

Konseptuell versus visuell dybde

Verkene er malt med olje på PVC, noe som gir maleriene en skuffende flathet når man ser dem på galleriveggen. PVC er et helt glatt materiale, og til tross for at penselstrøkene er godt synlige, mangler de tykkelse og tekstur som man får ved å male på lerret, noe som kan gi malerier mer dybde. Samtidig går det også an å lese valget av PVC-plater som en kobling mellom det syntetiske i fotografiene til de ferdigstilte verkene vi får se. Det er også et definerende element i Wagers kunstnerskap, da alle hennes malerier er lagd med de samme materialene.

Teknikken og koloritten er det som utgjør den særegne Wager-stilen, og enkelte av verkene i utstillingen viser henne som den fortjente anerkjente kunstneren hun er. Dessverre er det også en del verk som ikke finner seg til rette i den større helheten av utstillingen, der særlig fargevalg ikke fungerer helt som man skulle ønske.